

Waar doe je goed aan?

Kleine meisjes worden groot, zo ook onze oudste dochter. We staan aan de vooravond van een keus voor middelbare school. Zowel mijn man als ik zijn elders in het land opgegroeid en dus import in de stad waarin we wonen. Wij kennen de middelbare scholen in onze stad dus ook niet. Omdat de keuze nogal reuze is, zijn we in groep 7 al gaan kijken. Onze dochter leert heel makkelijk, dus we kunnen niet echt een foute keus maken. Wel kan ze nogal gevoelig zijn en maakt de sfeer op school dus uit. Vol goede moed gingen we vorig jaar naar een rijtje middelbare scholen. Saillant detail: bij ons allemaal in één week te bezoeken! We bezochten er zes. Soms wist ze al na vijf minuten: dit wordt niets. En wij verbaasden ons over de hoeveelheid verschillen: tweetalig, gymnasium, lange dakpanklassen, leerpleinen of gecombineerd onderwijs in plaats van losse vakken. Vorig jaar een top 4 gemaakt die we dit jaar nog eens zouden bezoeken. We moeten namelijk een top 3 in gaan vullen in verband met kans op inloten bij te veel aanmeldingen.

In januari van dit jaar brak het moment aan om de top 4 te bezoeken. We hadden nog een 5e school toegevoegd omdat ze vorig jaar vond dat ze één school misschien toch wat snel afgeschreven had. We regelden een week lang oppas (alle scholen hadden open avond in één week) en gingen op pad. We waren enthousiast over de eerste school die we dus extra toegevoegd hadden, maar daarna vielen school nummer 3 en 4 erg tegen. Wederom was onze dochter er al met 5 minuten uit ('dit wordt niks mam' of 'dit past echt niet bij mij'). Soms liep ik zelf vol verbazing rond op een school die ze

vorig jaar met papa bezocht waar ze zo blij van waren. We besloten toch nog een keer terug te gaan naar een school van vorig jaar waar toen twijfels over waren. We liepen na deze week op ons tandvlees, want dit moest allemaal na werk en alle andere verplichtingen.

En waar kijk je dan als ouder eigenlijk ook nog naar? Ga ik als ouder onderwijsrapporten lezen? Wie vraag ik voor ervaringen? Of laat ik het, want het gaat vooral om gevoel van mijn dochter, toch? En waarom moeten er eigenlijk zoveel 'bijzondere' oplossingen zijn? Wat is er mis met gewoon een gebouw, klaslokalen en een docent die lesgeeft? Bij de basisschool waren wij als ouders degenen die de keus maakten, maar nu met een mini-puber met een eigen mening.... Op deze open avonden krijg je ook een ander beeld dan hoe het er echt aan toe gaat. Dit heeft mijn dochter al snel door en de verplichte speurtochten en opdrachtjes in de klaslokalen skipt ze. Ze bladert wat door boeken, maar na school nr. 3 is ook dat niet meer nodig. Ze heeft inmiddels wel gezien dat veel boeken op elkaar lijken en dit toch niet de doorslag geeft.

Voor haar zijn creativiteit en buitenschoolse activiteiten belangrijk. We moeten dus wel echt de klaslokalen voor beeldende vorming in. Ze vergaapt zich aan wat de pubers gemaakt hebben, is onder de indruk en zou bijna zelf wat gaan maken! Diverse theatergroepen en muzikanten lokken de aankomende pubers naar de gymzaal of de aula. Hier wordt ze ook blij van, evenals van de boeken-, geschiedenis of cultuurclub. Zucht ... het wordt er niet makkelijker op. En dan wordt het vrijdag ... we

In zicht

Als ouder moet je niet de perfecte school kiezen, maar erop vertrouwen dat je kind zich redt

bezoeken de laatste school en we zijn er gewoon uit! Nr. 1 ligt vast en nr. 2 en 3 zijn bekend, alleen nog niet de volgorde. Bij de eerste keus praat ze honderduit, wordt ze blij van de uitgebreide werkstukken die er ter inzage liggen en heeft ze zin om ook met klassieke talen en cultuur aan de slag te gaan. Er is bijna geen ruimte in haar hoofd voor de scholen nr. 2 en nr. 3, maar het lukt net. Ze loopt met meer energie door deze scholen, kletst gezellig en oogt ontspannen. Ze heeft nog even de tijd om te bepalen welke nu precies nr. 2 en nr. 3 wordt en ze kan gelukkig ook nog even een lesjesmiddag doen om het echt te ervaren.

Misschien gaat deze keuze eigenlijk minder over scholen dan over loslaten. Over accepteren dat we haar niet meer overal kunnen brengen en halen, letterlijk en figuurlijk. Dat zij straks eigen verhalen heeft waar wij niet bij waren, eigen vriendschappen sluit, eigen teleurstellingen incasseert. De middelbare school voelt als een praktische beslissing, maar stiekem is het ook een symbolische. We laten haar straks verder fietsen dan ooit tevoren. Buiten ons zicht, maar hopelijk nooit buiten ons bereik. We vangen haar op als ze valt.

Als ouders vinden we het dus vooral belangrijk dat onze dochter zich fijn voelt op een school. En

hoewel ze al heel groot wordt en de wereld steeds meer in haar eentje gaat ontdekken, bedenk ik me ook dat ze eigenlijk toch best klein weer is. Als ouders kunnen we lijstjes maken, vergelijken, wegen en wikken. Maar uiteindelijk gaat ze straks gewoon op haar fiets. Met een veel te zware rugtas, een beetje spanning in haar buik en haar haren in een staart die nog net niet volwassen is. En misschien is dat wel waar je goed aan doet als ouder: niet de perfecte school kiezen, maar erop vertrouwen dat je kind zich redt.

Moniek Coorn

is als klinisch psycholoog werkzaam bij Jeugd GGz, onderdeel van de Dimence groep.